

dende tidligere har været dømt for. I nogle af disse tilfælde hvor landsbevillingsnævnet altså har omgjort kommunens afgørelse, har man dog indført en slags prøvetid ved foreløbig at fastsætte bevillingsperioden til 2 år.

I en række tilfælde har landsbevillingsnævnet fulgt kommunens skøn, hvorefter en ansøger var uden evne til *fast ledelse* af restauranten og stadfæstet de kommunale afslag.

Der foreligger dog også eksempler på, at landsbevillingsnævnet har tilsidesat kommunernes skøn i så henseende, men i disse tilfælde har landsbevillingsnævnet begrænset bevillingen til et kort åremål (1 eller 2 år) for, at det kunne iagttages, hvorledes forholdene udviklede sig.

Landsbevillingsnævnet lægger ligesom kommunerne vægt på, at en ansøger personligt har *hånd i hanke med virksomheden*, og der foreligger enkelte kendelser, hvor landsbevillingsnævnet har godkendt kommunens skøn i så henseende, således hvor en ansøger ikke havde bopæl i vedkommende kommune, men også enkelte kendelser, hvorefter landsbevillingsnævnet i modsætning til kommunen har fundet, at ansøgeren uanset andet erhverv var tilstrækkeligt engageret, således at de kommunale afslag på bevilling blev omgjort.

At virksomheden drives for ansøgerens *regning og risiko* er ligeledes et moment, som landsbevillingsnævnet lægger vægt på, og der foreligger både en enkelt kendelse, hvor landsbevillingsnævnet over for en kommune har tiltrådt et afslag med den begrundelse, at dette moment på grund af indholdet af en forpagtningskontrakt ikke var til stede, og ligeledes en kendelse, hvor landsbevillingsnævnet gik imod et kommunalt skøn, hvorefter ansøgeren kun var stråmand, og bestemte, at bevilling skulle gives.

At en ansøger ikke er *faglig uddannet i restaurationsfaget*, kan ikke i sig selv udelukke ham fra at få alkoholbevilling, og landsbevillingsnævnet har i et par tilfælde omgjort kommunernes afslag på ansøgninger i overensstemmelse hermed.

Det kan på dette sted nævnes, at landsbevillingsnævnet er opmærksomt på den mulighed for *omgåelse af vandelskravet*, der foreligger derved, at hustruen eller – som det er forekommet – svigermøderer søger alkoholbevilling, hvor manden eller svigersøn-

nen har den faktiske dominans i foretagedet og ikke vil kunne få bevilling. I flere sådanne tilfælde har landsbevillingsnævnet tiltrådt kommunernes afslag på bevilling. Omvendt har landsbevillingsnævnet i nogle tilfælde omgjort et afslag og givet bevilling, fordi den kompromitterede ægtefælle var uden forbindelse med den ansøgende ægtefælles restaurationsvirksomhed.

3. Som indledningsvis påvist vil kommunerne kunne give afslag på en ansøgning om alkoholbevilling af andre grunde end angivet i restaurationslovens § 14, stk. 1. Afslag herudover kan og skal gives, hvis *ædruelighedsmæssige og dermed sammenhængende sociale eller politimæssige grunde* taler derfor.

Dette meget brede vurderingsgrundlag har givet anledning til en omfattende prøvelse i landsbevillingsnævnet af de grunde, hvormed kommunerne har motiveret deres afslag på ansøgninger om alkoholbevilling.

Landsbevillingsnævnet har således i 8 tilfælde stadfæstet kommunernes afslag på bevilling ud fra den betragtning, at *dårlig økonomi* kunne bevirke, at en restaurant blev drevet så hårdt, at det måtte give anledning til ædruelighedsmæssige betænkeligheder. I 3 tilfælde har man dog ment, at denne risiko ikke var til stede og mod en kommunes skøn bestemt, at alkoholbevilling skulle gives.

En betydelig ophobning af sager finder vi omkring spørgsmålet om *unges søgning af cafeteriaer, grill-barer og mindre restauranter*.

I 33 tilfælde indbragt for landsbevillingsnævnet har kommunerne med den begrundelse, at en restaurant af denne karakter søgtes af ganske unge mennesker, afslået alkoholbevilling, og landsbevillingsnævnet har i 27 af disse tilfælde udtalt, at den anførte motivering ikke kunne anses for tilstrækkeligt grundlag for det givne afslag og har énstemmigt eller ved flertalsbeslutning bestemt, at alkoholbevilling eller i visse tilfælde en bevilling begrænset til udskænkning af øl skulle gives. Det må herved tages i betragtning, at det efter restaurationslovens § 29 er forbudt at udskænke stærke drikke til personer under 18 år, og at det i mangel af andre udtrykkelige lovbestemmelser vedrørende unges alkoholnydelse og på baggrund af det nævnte udskækningsforbud vil være vanskeligt at finde en ædrueligheds-politisk begrundelse for i disse tilfælde at